

на формування соціально-трудових відносин. Праця є спосіб забезпечення існування людей, людства в цілому, розвитку цивілізації. Однак сучасні особливості автоматизації виробництва і інших видів організаційних процесів змінюють зміст і сутність праці людини. Соціологія праці як спеціальна область соціологічної теорії потребує того, щоб в її осмисленні, по-перше, був підвищений рівень теоретичного узагальнення, щоб вона не виглядала як набір актуальних, важливих, але не впорядкованих логікою соціальних проблем; по-друге, проведений критичний відбір того кращого, що накопичено у вітчизняній практиці вирішення соціальних завдань виробництва, що стосуються всього спектру трудової діяльності людей. Сьогодні соціально-трудові відносини зазнають кардинальних змін.

Ключові слова: праця, умови праці, працівник, конфлікт, соціально-трудові відносини.

* * *

УДК 003.26

Михальчук А. О.,
аспірант кафедри культурології,
Східноєвропейський національний
університет ім. Лесі Українки (Україна, Луцьк),
mykhalchuk.andrew@gmail.com, 0000-0002-2195-4933

СТИЛІ КОДУВАННЯ ТА ЇХ ВПЛИВ НА ІНТЕЛЕКТ ЛЮДИНИ В КОНТЕКСТІ СУЧАСНОГО ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА

Здійснено філософсько-науковий аналіз концепту «інформаційного суспільства», що ґрунтується на нелінійному підході до аналізу трансформації людського буття в умовах стрімкого розвитку медіакомунікацій. Поява нових типів та стилів кодування інформації та різноманітних механізмів передачі даних дозволяє досліджувати коди в різних сферах наукового пізнання, зокрема, технічного, і соціального, та безпосередньо впливати на інтелект людини через знаково-символічні форми. Обґрунтовано, що стилі кодування даних є важливим елементом розвитку інформаційного суспільства в умовах стрімкої індустріалізації комп'ютерних технологій та обумовлюють суттєві зміни у психічних та ментальних процесах. Медіакомунікації поступово змінюють звичне спілкування, поступово трансформуючи процеси мислення людини в напрямку від реального до віртуального. Реальний вимір є сферою нелінійного наукового пізнання; а віртуальний – проєкцією нової цифрової реальності, і в ньому переважас не абстрактне, а інтегративно-технологічне мислення.

Ключові слова: інформаційне суспільство, криптографічний код, кодування даних, медіаінформаційний детермінізм, постнекласична наука, інформаційні технології, медіакомунікація, нейро-лінгвістичне кодування (НЛП).

Інформаційне суспільство є одним із етапів трансформації постіндустріального суспільства, у якому інформація виконує головну роль в еру цифрових технологій. Стрімкий розвиток науково-технічного процесу в умовах індустріального буму почав активно впливати на формування нового інформаційного мислення, раніше невідомого суспільству. Інформація стала важливим джерелом сприйняття людиною світу, а з розвитком інформації продовжив еволюцію власне «код», який частково змінив космологічну концепцію відтворення такої інформації в рамках інформаційного суспільства.

На думку батька кібернетики Н. Віннера, «інформація – це послідовність сигналів, що передаються від передавача до приймача, на основі накопичення даних в зберігаючому пристрої, який в свою чергу обробляє та видає отримані дані у вигляді готових результатів» [3, с. 4].

З появою нових інноваційних технологій, мережі Інтернет, GRID-технологій, хмарних технологій, SMART-технологій постало нове технічне завдання перед інформаційним суспільством – безпека передачі даних та механізми запобігання кібератак важливих стратегічних для суспільства (країни) об'єктів, що пасивно впливає на інтелект людини та активно впливає на нелінійне світосприйняття людиною світу.

Аналіз досліджень з цієї проблеми. Сьогодні динамічно-експоненціальний розвиток поширення інформації різними каналами, вузлами та мережами зумовлює вчених і дослідників шукати нові стилі кодування даних для безпечної передачі/отримання інформації. Кодування інформації не тільки здатне прогнозувати розвиток інформаційного суспільства шляхом електронних сценаріїв, а й впливати на прийняття необхідних критичних рішень в момент певної технологічної катастрофи. Такі динамічні сценарії віртуальних подій дозволяють знаходити ті технологічні варіанти, які будуть найоптимальнішими для суспільства.

Цей прискорений суспільний розвиток актуалізує проблему безпеки даних, адже вплив інформації на інтелект людини стає дедалі більшим в сучасному цифровому світі.

Теоретико-методологічні засади концепту «інформаційного суспільства» у той чи інший спосіб висвітлювались у працях вітчизняних та світових учених, як: Д. Белл, Дж. Гелбрейт, М. Кастельс, Дж. Мартін, М. Маклюен, Й. Масуд, Дж. Нейсбіт, Е. Тофлер, Д. Тапскотт, Ф. Уебстер, О. Воробйова, В. Даніліян, М. Кравець, Н. Лазарович, В. Політанський, К. Райда. Вплив систем захисту інформації на інтелект людини висвітлено в працях таких науковців, як: Р. Бендлер, Л. Вітгенштейн, Л. Виготський, Д. Гріндер, А. Кожибські, Р. Лілтс, Н. Луман, Ч. Морріс, Ж. Піаже, С. Пінкер, А. Потебня, Ф. де Соссюр та інші.

Метою статті філософсько-антропологічний аналіз стилів сучасного кодування та їх вплив на розвиток процесу мислення та інтелект людини.

Завдання: 1) проаналізувати специфіку нейролінгвістичного кодування інформації; 2) вплив кодування на інтелект людини.

Інформаційне суспільство – це тип соціального устрою, в якому більшість структурованих елементів (людей) працюють над процесами виробництва, зберігання, обробки, передачі та реалізації інформації, що трансформується у вищу її форму – науково-культурну цінність знання.

Доволі цікавим та специфічним відкриттям цього парадоксу була теорія Теодора Рошака (1986), критикуючи висунуті різноманітні теорії інформаційного суспільства, зокрема такі, як «постіндустріалізм» Д. Белла; інформаційного типу розвитку М. Кастельса; способу інформації М. Постера та ін. Згідно з теорією Т. Рошака, коли вся інформація розглядається як однорідна маса, то відповідно до цього якісна грань питання залишається поза увагою. «Інформація має присмак безпекової нейтральності; і дуже просто та корисно накопичувати гори беззаперечних фактів. Таке «специфічне» прикриття – блискача стартова позиція для політичних задумів технократів, які не хочуть оприлюднити власні істинні цілі життя» [15, с. 19]. Для Т. Рошака інформація – це «вікид» певних статистичних даних у суспільство для штучного відокремлення різних верств населення в його умовному поділі [15].

Розглядаючи інформаційне суспільство як криптографічне явище, теорія Рошака «антиінформації» має право на існування, однак слід зазначити ступінь безпеки різної інформації та безпосередній вплив такої інформації на суспільство. Безпека з точки зору

математики, є виключно зводом правил (протоколів), які в певній мірі на різних рівнях контролюють процесами передачі даних, однак безпекою таких даних володіють не всі, що «умовно» розділяє людей, відповідно до теорії Н. Лумана, на інформаційних та неінформаційних [8].

Сьогодні поняття «глобалізму» є не чим іншим як кодом прогресивної думки, де активно функціонують ті процеси, які рухають суспільство вперед. Глобальні процеси тісно пов'язані між собою інформаційними технологіями, що розвивають медіакультурні особливості в їх сучасному розумінні. Глобалізм можна ототожнити з Інтернетом, оскільки їх функції є подібними між собою. Сучасні комп'ютерні технології, комп'ютери з потужною обчислювальною системою, планшети з компактними розмірами та доступом до Інтернету, мобільні телефони з багатьма програмами комунікації (SMS, Facebook, Viber) зображають еталон досконалості людської думки в науці та техніці. Однак процеси впливу технологій безпосередньо на мозок людини поступово переписують алгоритми людського коду та певних людських інстинктів. Людина що разу покладається на техніку, коли її власний мозок та процеси мислення виконують задачі у тисячі разів швидше.

Останні дослідження доводять, що людство за тисячолітню еволюцію спромоглося активізувати лише 3–5% області мозку; наша пам'ять здатна опрацьовувати гігантські об'єми інформації, на що не здатний найпотужніший комп'ютер. Як говорив батько комбінаторики Г. Лейбніц: «Не створено такого коду, який з часом не можна було б зламати» [7]. Демонстрація комп'ютерних технологій тільки прискорюють процеси впливу систем захисту (комп'ютера) на розвиток людського мислення та інтелект.

Структура інтелекту залежить від 3 аспектів: мислення (обробка інформації), мова (спілкування) та ідея (код). Вплив загального явища знакової ситуації (комунікативної) створює сублимацію ознаки знака та його інтерпретації, що надає «алхімічних» властивостей цьому ж знаку та ототожнюється з переносом цієї інформації. Такий вплив інформації потребує онтологізації самого поняття «знання», що безпосередньо залежить від процесів мислення та інтелекту людини. Тобто, інформація створює інтуїтивне розуміння знакових процесів, що під дією різноманітних кодів та безпосереднього їх кодування, допомагає їй орієнтуватись у просторі та часі.

Будь-який знак, система знаків мають своєрідний стиль кодування, який доволі складно зламати, так як людина у співвідношенні до машини має інтелект, що здатний навчатись. Культура мислення відтворює власні алгоритми систем захисту, у яких одночасно моделюються та активізуються обробка даних, емоційний фон, лінгвістичні особливості, сенсорні особливості головного мозку, декодування яких є доволі складним явищем.

Відомий канадсько-американський вчений, психолінгвіст С. Пінкер пише: «Погляд на мову як на інстинкт спростовує загальноприйняту думку про те, що збереглося у гуманітарних та суспільних наук. Мова в певній мірі є продуктом культури, ніж прямоходження. Це не проявляє загальної здатності до знакового позначення: як ми бачимо, трьохрічна дитина – геній у граматиці, однак, він не розуміється в зображальному

мистецтві, релігійній іконографії, знаках дорожнього руху чи інших знакових ситуаціях. Хоча дар мови є неперевершеним та з усіх видів живих створінь ним володіє лише Homo sapiens ... Як тільки ми почнемо розглядати мову не як священне підтвердження людської винятковості, а як біологічне пристосування для передачі інформації, то зникне спокуса бачити в ній апарат, який направляє хід думок» [10, с. 8].

Культура мислення – це не тільки спосіб формування та передачі ідеї, а й фокусування та максимальне перенесення думки до слухача, який здатний проявити співчуття та підтримку. Більшість таких процесів є не доступними для штучного інтелекту, який під дією низки алгоритмів здатний підтримувати розмову чи гру в шахи. Інтелект формується з глибинної пам'яті культури часу і неосяжного польоту думки в просторі, під дією яких здатність інформаційного суспільства рухати цивілізацію вперед, аналізуючи кожний крок проб та помилок.

Відомий соціолог К. Поппер зазначає: «Прогрес науки обумовлений тим, що з часом накопичується все більший перцептивний досвід, і не тим, що ми все краще використовуємо наші органи чуттів. З неінтерпретованого чуттєвого сприйняття неможливо отримати науки, як би скрупульозно ми її не досліджували. Сміливі ідеї, невинуваті схвалення та спекулятивного міркування – наші єдині засоби інтерпретації природи, наш єдиний органон, наш єдиний інструмент її розуміння» [11, с. 228].

Атрибутивна концепція ототожнює інформацію з простором часу, де обґрунтовується та пояснюється зв'язок між матерією (інформацією) та джерелом. Фактично утворюється, так би мовити формула матерії, що складається з речовини, енергії та інформації. Відповідно до семіотики «панінформізму» – одного з дев'яти способів довільного розміщення елементів будь-якої речовини або людської розумової конструкції в поєднанні стає «кодом чогось», де все у світі інформація, а людське пізнання – його інтерпретація (кодування).

Базові функціональні концепції медіа-інформації виходять за рамки основних гносеологічних питань та досліджуються як інформація, сигналом якого є підтвердженням того, що математики та криптографи називають теорією інформації. Інформація для семіологів зображується не тільки в сигналах та кодах, а й у структурах самих об'єктів, як поєднання двох каналів одним ланцюгом. Антиподом даної концепції слугує твердження, що невпізнана інформація не несе в собі «вихідного» поняття та заперечує будь-яку об'єктивність у такій інформації.

Подібне дослідження впливає в абстрактній семіотиці. Інтуїтивне відчуття людиною знаку є не лише фіксованим об'єктом, а демонструє прив'язку до чогось ще (у алфавіті після букви «а» йде «б», у дорожній ситуації знак вказує початок заборони об'єкту та його кінець), тобто поєднує в собі декілька структур, що виконують функцію в певному проміжку часу.

Одним із головних правил визначення поняття знаку та його впливу на інтелект людини є численні дефініції, що складаються з великої кількості помилок, а зображуючи ознаки перетинаються один із одним та впливають на системи захисту когнітивних процесів. Людина, як і машина, виводить теорії з основи власного

внутрішнього світу, де кодована інформація є сховищем даних, і чим більше сховище тим важче здійснювати процес декодування даних, які мимоволі виявляються у своєрідній міміці та жестах (неявний рівень матеріальної культури). Такий вплив систем захисту сьогодні є новим рівнем у дослідженні криптографії – кодуванні людини іншим об'єктом або суб'єктом, що має назву нейролінгвістичне програмування. Системи захисту в такий спосіб приглушуються за допомогою мови, інтонації та органів чуттів. Споріднені процеси кібератаки машини із людиною є настільки подібними, що відтворюються у вигляді різноманітних протоколів попереджень (болю, шоку в людей; температурними збоями чи помилками у роботі систем).

Характер знакової структури та якості в будь-якій семіотичній ситуації суттєво змінюється в залежності від рівня семіотичних властивостей пізнання людини та її процесів мислення й аналізу, на яких визначається «статус людини».

Згідно з гіпотезою Сепіра–Уорфа про лінгвістичні обумовленості, процес мислення людей обумовлений категоріями, які зображені в їх мові, а також той факт, що різні мови викликають відмінності в міркування людей, що говорять на цих мовах. Це означає, що людина водночас повноцінно живе в суспільстві та має нейронний бар'єр (система захисту), який не дозволяє людині задіювати внутрішні резерви, що переростають у фобії (з лат. *fobos* – страх) [17].

Найбільш ідеалістичне визначення коду слід віднести до психіки та психічних процесів людини. Феномен коду в якості первинного нематеріального досліджували Е. Кассіра, Ч. Морріс, Ж. Піаже, А. Потебня та Ф. де Соссюр. Згідно з психосемантичною концепцією А. Потебня, перша ступінь існування знаку є психічна сутність, демонстрація; друга ступінь – прояв його за допомогою звуку чи жестів людини (звук як частина мови, а жести як зображальний ефект). У концепції Ф. де Соссюра код є означенням, що є проявом різних психічних утворень. Ж. Піаже описує код – як психічне явище, і навпаки, психічний образ є його власним індивідуальним символом; функція якого є створення мосту між першою та другою ступенями пізнання.

Процес міркування як елемент наукового потенціалу використовує ті частини мозку людини, що відповідають за мову. За подібним образом проводив аналіз М. Полані у «принципах граматики» або як його ще називають «законом сталої мови».

Зв'язок між розумовими процесами відбувається за рахунок ментального рівня мови, тобто коду, який з часом здатний сам себе переписувати. Такий універсальний код для мозку людини є мова, оскільки здатність людини утворювати різні варіанти знаків власне і комбінують властивості мови.

Ч. Пірс писав: «У синтаксисі будь-якої мови незмінно існують логічні іконічні знаки, у яких є присутня подоба встановлених конвенціональних правил» [9, с. 78]. Відповідно до теорії Ч. Пірса слід припустити, що зображальні елементи, такі як фотографія, кіно, газета, Інтернет є ніщо іншим як символічне продовження процесу мислення від внутрішнього до зовнішнього. Тобто мова є своєрідним зв'язком між реальністю та нереальністю, між внутрішнім та зовнішнім світом, безпека даних у якому відіграє колосально важливу

роль. Із точки зору синтактики, мова є інструментом для розуміння іншого об'єкту, а прагматизм вносить елемент його інтерпретації.

У 60–ті рр. XX ст. новим етапом у дослідженні лінгвістичних особливостей мови стало створення комп'ютера II покоління та проголошення Л. Вітгенштейном нової основної цілі філософії мови. Теорією Л. Вітгенштейна стало дослідження не лише мовного контексту, а екстралінгвістичного досвіду, у якому мова зображується як форма людського життя [4].

Вплив сучасних телекомунікаційних систем в інформаційному суспільстві з кожним роком стає набагато більшим. Системи захисту інформації стають набагато складнішими, що демонструються сьогодні цілою низкою новинок науки та техніки. Більшість таких систем захисту дійсно з часом перейдуть на повноцінно нову платформу – платформу розуму. Деякі науковці, зокрема С. Хокінг, І. Маск є противниками впровадження нових систем захисту на основі штучного інтелекту та брейн–нету. С. Хокінг зазначає, що людський мозок варто досліджувати виключно з медичних потреб, оскільки кількість хвороб невпинно збільшується щороку. Складний процес мислення сьогодні є «terra incognita» для людства, де під дією різноманітних чинників інформаційного суспільства цей процес є ще більш важчим.

Н. Луман зазначає, що: «мовне кодування – муза суспільства. Без цього подвоєння всіх знаків, що фіксують ідентичність, еволюція ніколи б так і не сформувала суспільство, а тому не має такого суспільства, яке не мало би справи з такою вимогою» [8, с. 43]. Як стверджує автор, синтаксис мови за допомогою різних алгоритмів систем захисту здатний впливати на когнітивні процеси міркування та опрацювання інформації.

Нейролінгвістичне програмування – один із пасивних напрямів у психотерапії та практичній психології, що досліджує будь-які закономірності суб'єктивного досвіду людини через прояв різних механізмів та способів моделювання поведінки людини; здатний впливати одночасно не на одну людину, а на групу чи групи людей. Ідею цієї технології було запозичено з досліджень поведінки комп'ютера та роботи із перфокартами.

Засновниками НЛП вважають американського лінгвіста та семіолога Р. Бендлера та молодого програміста Д. Гріндера, які вперше продемонстрували даний метод у 1973 р. Задумкою нейролінгвістичного програмування був аналіз та підбір певних слів та сленгових фраз, що пізніше лягли в основу математичного алгоритму. Як вважає Бендлер та Гріндер, НЛП є моделлю людського внутрішнього досвіду та елементу комунікації, який здатний описати будь-яку надлишкову активність людини і прогнозувати ядро (поведінку) можливих наступних подій. З точки зору психології та медіакультури такий алгоритм допоможе проявити та вилікувати різноманітні людські фобії, подолати шкідливі звички чи лікувати соматичні захворювання. Однак із точки зору теорії інформації НЛП має набагато глибше значення, оскільки вплив різних систем захисту дозволяє ламати психіку людини та вносити в незахищений мозок ту інформацію, яку він нездатний опрацювати.

Так як більшість систем захисту будь-яких комп'ютерних систем інформації має найвищий

пріоритет захисту як для машини, так і для людей. Епоха XXI ст. прогнозує не тільки великі відкриття в комп'ютерній інженерії, а й у дослідженні мозку людини.

Р. Ділтс у власній книзі «Фокуси мови» співпорівнює модальні процеси слова та коду з їх здатністю впливати на психічні властивості людини: «В основі книги лежить магічна сила мови. Мова є одним із ключових компонентів, в яких ми будемо наші внутрішні моделі світу. Він здатний надавати великий вплив на те, як ми сприймаємо реальність і реагуємо на неї. Дар мови – унікальне надбання людства. Прийнято вважати, що це є один із факторів, які здатні виділяти людей серед інших живих істот. ... Слова викликають ті емоції, що в цілому є засобом, за допомогою якого ми впливаємо на наших близьких людей» [6, с. 5–6].

Маловідомим є той факт, що філософські ідеї та засади НЛП були вперше сформульовані засновником загальної семантики А. Коржибські (1879–1950). Він описує теорію, у якій присутні фундаментальні різновиди між нашими «картами світу» та самим світом. Філософія мови Коржибські найбільше посприяла розвитку НЛП. Праці А. Коржибські в області семантики разом із синтаксичною теорією трансформаційної граматики Наума Хомського утворюють ядро «лінгвістичного» аспекту нейро–лінгвістичного програмування або як його ще прийнято називати, «алгоритм психічного коду людини» [14].

У праці «Science and Sanity» (1933) польський вчений висуває ідею про те, що прогрес у суспільстві наперед визначений у людині гнучкою нервовою системою, яка здатна створювати та використовувати символні репрезентації або карти. Мова, для автора, також є різновидністю карти та моделі світу, яка дозволяє додавати та збагачувати власний досвід та передавати його іншим, таким чином зберігаючи їх від необхідності знову помилятися або повторно створювати те, що вже створено [14, с. 6].

Згідно із твердженням Арістотеля, правильно підібрані слова «означають» наш «розумовий досвід», а також те, що написані або промовлені слова є «поверховими структурами» та під дією психічних та лінгвістичних особливостей можуть трансформуватись у «глибинні структури». Як правило, таке поєднання слів здатне одночасно відображати та формувати психічний досвід людини. Значення систем захисту та впливу інформації на процеси мислення та інтелект були вперше описані ще в античну добу, а отже, слід визнати, що ця проблема має коріння тисячолітньої історії, де мова вже відіграє певну роль у інтелекті людини.

Проникаючи до рівня глибинних структур за допомогою спеціально підібраних слів та фраз, ми можемо визначати ті приховані (кодовані) психічні процеси, які знаходять своє відображення в мовній інтерпретації цієї людини та здатні впливати на інтелект. Із точки зору семіотики, а точніше семантики, мова є набором спеціально підібраних довільних знаків, за допомогою яких людина не тільки здатна ділитись із іншою людиною власним психічним досвідом, а й розвивати власний психічний досвід на рівні предметної дійсності.

Таким чином, мова здатна дублювати приховані елементи та навіть підміняти певні фрагменти нашого особистого досвіду в інших внутрішніх репрезентативних системах. Слово «спілкування» не

просто відображає наше приховане ество, а породжує нові твердження чи змінює попередні. Фактично, мова грає потенційно глибинну та важливо–знакову роль у будь–яких процесах видозміни життя людини. Із точки зору теорії інформації, будь–які механізми, які використовує мова у своєму арсеналі, здатні або максимально ускладнити процеси внутрішніх систем захисту людини або навпаки – повністю її вимкнути (як системі комп'ютера).

Згідно з технологією нейро–лінгвістичного програмування слід розділити психічний досвід на такі підвиди: розумовий досвід; сенсорний досвід та аналітичний досвід. Розумовий досвід складається з інформації, яку людина збагачує під час усього свого життя, поступово переходячи у спогади; сенсорний досвід – інформація, що сприйнята лише органами чуттів (оком, вухом, шкірою, носом або язиком); аналітичний досвід – це ті процеси мислення та міркування, без яких людина взагалі не здатна сприймати зовнішній світ як цілісне ядро. Саме органи чуттів виконують складний алгоритм безпеки даних, які людина активізує в разі небезпеки чи приливу радості.

В одній із своїх праць австрійський психоаналітик З. Фрейд зазначав, що «...всі чесноти людей, як негативні так і позитивні, викликані використанням мови. Будучи людьми, ми використовуємо мову двома способами. По–перше, за допомогою його мови ми відображаємо власний досвід – цей вид діяльності ми називаємо міркуванням, мисленням, фантазуванням, переказом. Коли ми використовуємо мову в якості репрезентативної системи, ми створюємо власну модель нашого досвіду. Ця модель світу, що створена за допомогою репрезентативної функції мови, заснована на нашому сприйнятті світу. Наші враження також частково визначають нашу модель репрезентації ... По–друге, ми використовуємо мову для того, щоб передавати нашу власну модель світу, або репрезентацію світу один із одним. Ми описуємо це в одному слові «спілкування, бесіда», обговорюємо будь–що, читання лекції, співу, гри тощо» [15].

Обмежувальні твердження, що виникають у процесі мислення на основі узагальнень, проблів чи спотворення загальної інформації задіюють ті внутрішні помилки, що впливають на роботу людського організму. Сьогодні все частіше вчені стверджують, що теорія ототожнення комп'ютера з людиною є правдивою. Більшість створених математичних процесів, що фактично створили комп'ютер, прагматично слід віднести до дослідження людини та її значення в інформаційному суспільстві. Такі твердження обмежують нас ще більше та важче піддаються змінам, а отже існують незалежно від переживань, цінностей, стану людини, похідними яких вважаються системи захисту. У подібних випадках, ствердження може сприйматись як відволікаюча ідея «істини» про реальність речей та її зв'язок між цими речами.

Отже, чим швидше комп'ютерні технології розвиваються в суспільстві тим більше системи захисту впливають на внутрішній світ людини. Інтелект людини за останні 300 років дещо змінився з розвитком науково–технічного прогресу. Машини здатні виконувати будь–яку роботу, що нерозривно впливає на процес мислення в людей під дією лінгвістичних особливостей мови.

Висновки дослідження. Інформаційне суспільство динамічно розвивається в епоху цифрових технологій. З розвитком комп'ютерних технологій стилі кодування так як і вплив інформації на інтелект людини щороку зростає шаленими експоненціальними темпами, маскуючи негативні ефекти та акцентуючи лише на позитивних моментах в інформаційному суспільстві. Медіакомунікації поступово замінюють звичне спілкування, поступово трансформуючи процеси мислення людини в напрямку від реального до віртуального. Реальний вимір є сферою нелінійного наукового пізнання; а віртуальний – проекцією нової цифрової реальності, і в ньому переважає не абстрактне, а інтегративно-технологічне мислення. Актуальні тенденції розвитку технологій мають активно обговорюватись у філософських дискурсах, стимулюючи людей до вдосконалення шляхів пошуку власного шляху наукового пізнання в умовах сучасної трансформації інформаційного суспільства.

Список використаних джерел

1. Аскін, Ф., 1977. 'Философский детерминизм и научное познание', Москва: Мысль, 188.
2. Белл, Д., 1986. 'Социальные рамки информационного общества. Новая технократическая волна на Западе', Москва: Прогресс, 330–342.
3. Винер, Н., 2003. 'Кибернетика и общество. Творец и робот', Москва: Тайдекс Ко, 248.
4. Витгенштейн, Л., 2010. 'Логико-философский трактат', Москва: АСТ «Астрель».
5. Выготский, ЛС., 2011. 'Мышление и речь'. Москва: АСТ, 640.
6. Дилтс, Р., 2008. 'Фокусы языка. Изменение убеждений с помощью НЛП', СПб.: Питер, 167.
7. Лейбниц, ГВ., 2005. 'Письма и эссе о китайской философии и двоичной системе исчисления', Москва, 404.
8. Луман, Н., 2005. 'Медиа коммуникации', Москва: Логос, 280.
9. Пирс, ЧС., 2000. 'Логические основания теории знаков', СПб., 215.
10. Пинкер, С., 2016. 'Язык как инстинкт', Москва: Ленанд, 464.
11. Поппер, К., 1983. 'Логика и рост научного познания', Москва: Прогресс, 302.
12. Потебня, АА., 2007. 'Мысль и язык'. Москва: Лабиринт, 256.
13. Уэбстер, Ф., 2004. 'Теории информационного общества', Москва: Аспект Пресс, 400.
14. Korzybski, A., 1995. 'Science and Sanity: An Introduction to Non-Aristotelian Systems and General Semantics', New York: Institute of General Semantics, 927.
15. Ragland, E., 2015. 'Jacques Lacan and the logic of structure. Topology and language in psychoanalysis', London: Routledge, 184.
16. Roszak, Th., 1969. 'The Making of a Counter Culture: Reflections of the Technocratic Society and Its Youthful Opposition', New York.: Anchor Books/Doubleday & Co, 303.
17. Whorff, BL., 1956. 'Language, Thought, and Reality. Selected Writings', Cambridge: Cambridge Mass Press, 70.

References

1. Askin, YaF., 1977. 'Filosofskiy determinizm i nauchnoe poznanie (Philosophical determinism and scientific knowledge)', Moskva: Mysl, 188.
2. Bell, D., 1986. 'Sotsialnye ramki informatsionnogo obshchestva. Novaya tekhnokraticeskaya volna na Zapade (Social framework of the information society. A new technocratic wave in the West)', Moskva: Progress, 330–342.
3. Viner, N., 2003. 'Kibernetika i obshchestvo. Tvorets i robot (Cybernetics and society. Creator and robot)', Moskva: Taydeks Ko, 248.
4. Vitgenshteyn, L., 2010. 'Logiko-filosofskiy traktat (Logico-philosophicus tractatus)', Moskva: AST «Astrel».
5. Vygotskiy, LS., 2011. 'Myshlenie i rech. Moskva (Thinking and speaking)', Moskva: AST, 640.
6. Dilts, R., 2008. 'Fokusy yazyka. Izmenenie ubezhdeniy s pomoshchyu NLP (The language focus. Change beliefs with NLP)', SPb.: Piter, 167.

7. Leybnits, GV. 2005. 'Pisma i esse o kitayskoy filosofii i dvoichnoy sisteme ischisleniya (Letters and essays on Chinese philosophy and binary number system)', Moskva, 404.
8. Luman, N., 2005. (Media kommunikatsii (Media communication)', Moskva: Logos, 280.
9. Pirs, ChS., 2000. 'Logicheskie osnovaniya teorii znakov (Logical foundations of the theory of signs), SPb., 215.
10. Pinker, S., 2016. 'Yazyk kak instinkt (Language as an instinct)', Moskva: Lenand, 464.
11. Popper, K., 1983. 'Logika i rost nauchnogo poznaniya (Logic and the growth of scientific knowledge)', Moskva: Progress, 302.
12. Potebnya, AA., 2007. 'Mysl i yazyk (Think and language)', Moskva: Labirint, 256.
13. Webster, F., 2004. (Teorii informatsionnogo obshchestva (Theories of the Information Society)', Moskva: Aspekt Press, 400.
14. Korzybski, A., 1995. 'Science and Sanity: An Introduction to Non-Aristotelian Systems and General Semantics', New York: Institute of General Semantics, 927.
15. Ragland, E., 2015. 'Jacques Lacan and the logic of structure. Topology and language in psychoanalysis', London: Routledge, 184.
16. Roszak, Th., 1969. 'The Making of a Counter Culture: Reflections of the Technocratic Society and Its Youthful Opposition', New York.: Anchor Books/Doubleday & Co, 303.
17. Whorff, BL., 1956. 'Language, Thought, and Reality. Selected Writings', Cambridge: Cambridge Mass Press, 70.

Mykhalchuk A. O., postgraduate student of the department of cultural studies, East European National University them Lesia Ukrainka (Ukraine, Lutsk), mykhalchuk.andrew@gmail.com, 0000-0002-2195-4933

Information society: modern styles of coding and their influence on the human's intellect

The article deals with the philosophical and scientific analysis of the concept of «information society», which is based on the nonlinear approach to the analysis of the transformation of human existence in the context of the rapid development of media communications. The emergence of new types and styles of coding information and various data transfer mechanisms allows you to explore codes in various fields of scientific knowledge, in particular, technical, and social, and directly affect the human intellect through symbolic symbols. It is substantiated that data coding styles are an important element of the development of the information society in the conditions of rapid industrialization of computer technologies and cause significant changes in mental processes. Media communications gradually change familiar communication, gradually transforming the processes of human thinking in the direction from the real to the virtual. The real dimension is a field of nonlinear scientific knowledge; while the virtual one is the projection of a new digital reality, and it is dominated by non-abstract, but integrating-technological thinking.

Keywords: information society, cryptographic code, data coding, media-information determinism, post-non-classical science, information technologies, media communication, neuro-linguistic coding (NLC).

* * *

УДК 39:316.4

Паньків О. В.,

кандидат філософських наук, доцент кафедри філософії, НУ «Львівська політехніка» (Україна, Львів), olesya.pankiv@ukr.net, ORCID – 0000-0003-2081-4792

Саноцька Н. Я.,

кандидат філософських наук, доцент кафедри філософії, НУ «Львівська політехніка» (Україна, Львів), sannata@ukr.net, ORCID – 0000-0002-8624-7201

ШВИДКІСТЬ ТА МИТТЄВІСТЬ ЯК ПРОВІДНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ СУЧАСНОГО СТИЛЮ ЖИТТЯ

Зроблена спроба здійснити аналіз понять «швидкість» та «миттєвість», які домінують у житті сучасної людини. Виявлено, що дані характеристики є результатом розвитку сучасних інформаційних та технологічних процесів і змінюють ціннісні та світоглядні орієнтири людини, впливають на стиль мислення.

Ключові слова: швидкість, миттєвість, час, комунікація, кліпове мислення.